

[Samordningsministeren]

Det er jo i og for sig ikke behagelige udsigter, og jeg kan godt forstå, at mange virksomheder rundt omkring er meget bekymrede over det; men jeg synes bestemt også, det er værd at lægge vægt på nogle eksempler, der blev nævnt under debatten, hvor en virksomhed, der måske ikke fabrikkerer det helt raffinerede eller ekstraordinære, finder ud af, at de mere banale dele af produktionen i hvert fald kan lægges andre steder, godt nok med de konsekvenser, at nogle arbejdspladser går tabt. Til gengæld skaber man andre ved at tage produkterne tilbage, raffinere dem, gøre dem lækre, fine, gøre dem til noget specielt og så eksportere dem igen.

Der ligger bestemt kæmpemæssige muligheder foran os, og ligesom fru Annette Just vil jeg gerne glæde mig over GATT-aftalen. Det var det eneste, fru Annette Just kunne glæde sig over i dag; det må være lidt fattigt, men det er da en god ting, som jeg er enig i.

Men mit hovedbudskab – det, som denne erhvervsredegørelse også siger – er, at det kommer bare ikke af sig selv. Det bliver vi nødt til at gøre os klart. Vi har masser af muligheder, vi kan en masse ting her i dette land, i dette samfund og i dette erhvervsliv, men det kommer ikke af sig selv. Vi har bestemt nogle grundbetingelser, som denne regering bestemt bør dele æren for med den foregående regering, nemlig en god, sund og stærk økonomi. Det er helt afgørende, at vi i dag er sluppet af med det betalingsbalanceunderskud, som var 1980'ernes hovedproblem, mens arbejdsløsheden i dag er 1990'ernes hovedproblem. Det var en god økonomisk politik kombineret med løntilbageholdenhed og et dygtigt erhvervsliv, der fik trukket os ud af den indskrænkning i vores handlefrihed, som jo gjorde, at vi måtte passe gevaldigt på med forbrug og alt andet og næsten ikke kunne røre os, uden at dette forfærdelige betalingsbalanceunderskud voksede og voksede. Nu ser det ud, som om overskuddet næsten ikke er til at tæve i jorden, og det er en dejlig situation. Det giver os nogle muligheder; vi skal passe godt på det og ikke rutte med det, men det giver os nogle muligheder for at få taget hul på bekæmpelsen af det, som er 1990'ernes hovedproblem, nemlig arbejdsløsheden.

Derudover er vi begunstiget af en inflation, som jeg i muntre stunder kalder næsten hyste-

risk lav. Den er også langt under mange andre landes, og det skal vi holde fast ved. Vi har en rente, der for langfristede låns vedkommende er den laveste i 30 år – hvis da ikke diskontoen er sat ned, mens vi har siddet her – og det kommer heller ikke af sig selv, det vil jeg godt lige gøre opmærksom på. Jeg kan ikke få det til at stemme med, at man rundt omkring stadig kan læse påstande om, at regeringen fører en fuldstændig uforsvarlig økonomisk politik, og at pengene fosser ud af kassen, når nationalbankdirektøren hver 14. dag sætter renten ned. Enten er han fuldstændig gal på den derovre, eller også passer det andet altså ikke, for begge ting kan ikke være rigtige.

Der er ikke noget, der kommer af sig selv. Det gør rentenedsættelser heller ikke, og det gør en stærk økonomi heller ikke; vi skal passe på, og det skal vi selvfølgelig også i den offentlige udgiftspolitik. Der er ingen tvivl om, at regeringen er gået lige til grænsen, men vi har gjort det bevidst ved at forsøge at skabe øget aktivitet i samfundet og dermed få nedbragt nogle udgifter. Lad os se, om det lykkes; jeg tror, det lykkes, og jeg synes, at der er meget, som tyder på, at det lykkes.

Det, der er budskabet i den store bog og i den halve snes sider, som Folketinget har – og som vi nødtvungent har begrænset os til – er altså, at det økonomiske skal og må være i orden. Det er stadig en nødvendig, men ikke en tilstrækkelig betingelse for, at vi kan komme videre med alle de nye udfordringer, der ligger til os i den internationaliserede verden. Og her er det, erhvervspolitikken kommer ind. Det drejer sig om den enkelte virksomhed, ikke »dansk erhvervsliv«, selv om jeg selv bruger det udtryk ustandselig. Det er jo i virkeligheden noget vrøvl; der er ikke noget, der hedder dansk erhvervsliv, der er himmelvid forskel på brancher, store virksomheder og koncerner, den lille iværksætter osv. Selvfølgelig er der nogle fælles grundbetingelser, men det er vidt forskellige ting, de forskellige virksomheder henvender sig om, har ønsker om, gør krav på og er glade for eller utilfredse med. Det drejer sig grundlæggende om, at i erhvervspolitikken sætter man den enkelte virksomhed i centrum og gør sig klart: Hvilke rammebetingelser ligger der uden om denne virksomhed? Hvad er det for alskens ting og sager, offentlige og private vilkår, som betinger denne virksomheds